

Мариана Тинчева Еклесия

Наследство

Дядо Петър и баба Стоименка живееха в малка къщичка на края на селото. Една есен бабата се помина и остави дядо Петър на 75 години съвсем сам, защото през целия си живот нямаха рожби. От мъка ли, от старост ли, след месеци дядо Петър се повали на легло и нямаше кой да се грижи за него. Той започна да моли братовите си деца и съседи да му пазаруват, да го водят на лекар, да копаят и садят градината в големия двор, но никой от тях не се наемаше да върши толкова работа без пари. Старецът обеща, че който се съгласи да се грижи за него до края на дните му, ще получи в наследство къщичката с двете стаи и двора. Ала всички поклащаха глави и му отвърщаха: „Хората в града предлагат срещу гледане скъпи имоти, ти със селската си къшурка ли ще ни примаваш?“ Натъжи се сърцето на стареца и взе да моли Господ да го прибира при баба Стоименка на небето – не виждаше как ще се справя сам с възрастта и негодите. Някой негов племенник му беше дал съвет да отиде в старчески дом, където срещу пенсията ще се грижат за него. Хубаво, но къде в големия град на 40 километра от селото чакаха дядо Петър с неговата беднотия?

Една заран, като се попривдигнал от леглото, той събрал вързопче с багаж, отишъл на автобусната спирка и разбрал, че само преди минута возилото тръгнало за града. Докривяло му съвсем на душата, свърнал през ливадата, дето води до шосето, и решил да върви, докато има сили, но повече да не връща в къшурката! Профучавали край него колите и отминавали, никой не се смилил да го попита накъде отива, от какво има нужда. След завоя с боровата гора някаква кола спряла, от нея излязъл мъж около 40 годишен, който поканил самотния старец при себе си. Дядо Петър с няколко думи му разказал орисията си, обяснил му, че търси старчески дом, но не знае къде да го намери. Човекът с добро сърце казал името си Димо – и предложил на пътника, като стигнат в града, да го закара до старчески дом. Щом стигнали, Димо питал тук-там къде има домове за възрастни хора. В частен дом таксата за едно денонощие била колкото малката пенсия на стареца и той не посмял да остане дори една нощ. В евтините държавни домове места за самотни бедняци нямало, тъй като мнозина чакали реда си... Димо се зачудил какво да прави със стареца, но се опитал да го утеши: „Сега ще те закарам къщи, защото бързам за работа. Една нощ ще спиш у дома, а утре следобед ще те върна в твоята къща на село. Не се тревожи, аз ще имам грижа да ти намеря подходящ дом в друг град!“

Закарал го в апартамента си и чак в събота по обяд пред портата на дядо Петър се разтовариха четирима: старецът, Димо с жена си Василка

и тяхната 17 годишна дъщеря Малинка. Всички в софийското семейство харесали кроткия дядо Петър, оставили го два дни при себе си, купили му храна и лекарства и решили да се разходят до нашето село... Следващата събота колата пак спря пред портата и отново от нея се разговариха: човекът с доброто сърце, жена му с три торби багаж, дъщеря им, която отиде да пазарува в магазина... До есента идваха почти всяка седмица, даже се виждаше как четиримата се гошават на малка маса в двора. Съседи и племенници на стареца започнаха да го поучават, че не трябва да се доверява на чужди хора, да си пази ума и да не завещава къщата си на непознати! „Как така случаен човек ще ти обещае да се грижи за теб, ами ако те излъже?“ – питаха те, защото не вярваха, че все още има хора с добри сърца. Дядо Петър разбираше завистта им: те не искаха с нищо да му помогнат, но и не позволяваха друг да получи имота му.

Щом падна първия голям сняг, колата на Димо дойде и откара стареца в града – да изкара зимата при тях на парно, защото силите го напускаха, не можеше сам да пренася дърва и да чисти печката. Роднините почти го забравиха, но през пролетта се върна чистичък, светличък, подмладен, сякаш започва нов живот. През лятото Димо вароса двете стаи, боядиса дървената дограма, подреди градината с цветя и зеленчуци, та завистниците на доброто една вечер го попитали: старецът къщата ли му е завещал? „Не ми е дал къща, бе хора! аз го харесах още в колата, после съдбата си каза своето. Благ старец е, сам се грижи за себе си, не тежи на никого. Идваме заради него!“

Онази година до края на ноември времето се задържа топло и дядо Петър не отиде в града. Една сутрин, като отивали на работа, хора от селото го намерили паднал на тротоара. Бездиханен. Нямащо нужда от бърза помощ, но според реда се обадили на кмета, откарали го в къщичката му; събрали се племенници и съседи. Докторът написал в акта за смърт, че Петър Караиванов, 76 годишен, е починал от инфаркт. Никой от близките му не страдал и плакал за него, но, в присъствието на кмета, започнали да издирват по чекмеджета документите му за самоличност и собственост. По някое време кметът се сетил, бръкнал във вътрешния джоб на дрехата, с която намерили стареца, и там, заедно с личната му карта, намерил писмо, в което дядо Петър написал с не особено красив, но ясен почерк, че иска неговата къщичка с големия двор да останат като наследство на Димо Владимиров Тодоров, който спрял на шосето и му предложил своята помощ, дом, топлота, разбиране. Тъй като Димо не искал да говорят за прехвърляне на имота, пък дядо Петър нямал пари за юридическо уреждане на въпроса, не предприели действие.

Завещанието на благодарния Петър Караиванов завършваше сантиментално: „Ако стане по думата ми, така и от онзи свят с баба Стоименка ще се радваме, че някой варосва стените и копае градината ни!“

От тогава минаха десетина години. Градината в големия двор наистина е красива, а малката къщичка на стареца отдавна я няма. Димо построил на нейното място голяма двуетажна къща, където живее дъщеря му с децата си. Така е. Защото малката човешинка прави големи чудеса, дето голямата завист не може да си събори с одумки.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10455>]